

приблѣжи до малкото си сандѣче, отвори го и извади вързотъ книжки съ цвѣтни картинки. Гледахме картинкитѣ, и сърдцата ни треперѣха отъ радостъ. Картинкитѣ проумяваха детскитѣ ни души, но тайната на чернитѣ стройни редици, буквитѣ — не можехме да откриемъ. Дълго се звѣрихме надъ тѣхъ и най-после питахме леля Калина. Тя взе книжкитѣ и започна да ни чете. Следъ прочитане на приказката, остави книжката на страна и каза :

— Деца, тѣзи книжки сж Свѣтулки. Отъ тѣхъ азъ зная хубавитѣ приказки.

И у насъ се разгори желанието : да се научимъ да четемъ. И заживѣхме съ лелинитѣ приказки. Тѣ свѣтѣха въ сърдцата ни и трепкаха съ крилата на свѣтулки — така хубави, каквито ги бѣхме чули отъ леля.

Бѣше златобагра есенъ. Вѣйната бѣше преминала. Азъ бѣхъ вече ученикъ въ второ отдѣление. Единъ день учителката ми донесе една книжка и ми я подаде. Погледнахъ : на заглавната корица пишеше „Свѣтулка“. Съ чудно хубава картина „Зимниятъ царъ“. Сърдцето ми биеше до прѣсване. Сега вече бѣхъ открилъ тайната на чернитѣ стройни редици. Четохъ, препрочетохъ стихотворенията, наизустихъ ги и ми стана свѣтло на душата. Това бѣха първитѣ стихотворения, които научихъ самичкъкъ, безъ ничия помощъ. Обикнахъ пѣснитѣ и приказкитѣ, които даваше Свѣтулка. После, когато порастнахъ, самъ започнахъ да реда приказки и разказчета за малки деца, но Свѣтулка не забравихъ, чета, препрочитамъ я и до днесъ.